

РЕШЕНИЕ

№ 6524

гр. София, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 04.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **7712** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл.74, ал.2 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), както и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК)..

Образувано е по искова молба, предявена от А. К. Г. срещу Министерство на вътрешните работи, с която е предявил първоначално обективно съединени иски за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди.

Ищецът първоначално твърди, че за периода от 28.08.2006 до 31.10.2008 г., в качеството си на държавен служител, старши инспектор, категория „Г“ в сектор „С.“ при Главна дирекция „Противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и превенция“, Министерството на вътрешните работи, е командирован от министъра на вътрешните работи и участва в международната мироопазваща мисия на ООН в К. /ЛЧМ1К/. За периода на мисията със заповед на министъра на вътрешните работи рег. № К-1982 от 17.08.2006г. е назначен на същата длъжност в рамките на притежаваната категория по щат "Мисии на международни организации" при НС "Полиция" МВР и му е разрешен неплатен отпуск, считано от датата на заминаване. Сочи, че след завръщането му от мисия, със заповед на министъра на вътрешните работи, е преназначен в Главна дирекция „Охранителна полиция“ при

МВР, считано от датата на встъпване в длъжност. Така, за периода от 28.08.2006г. до 31.10.2008г. не е получавал възнаграждение, не са му изплащани полагащите му се суми за вещеве доволствие и изплащането на осигурителни вноски за пенсия е било в намален размер.

Първоначално ищецът е предявил искове с цена 35 569,07 лв., от която:

- 400 лв. – за неизплатени суми за вещеве доволствие за 2007 година.;
- 29 896 лв. – имуществени вреди (пропуснати ползи), представляващи неизплатени трудови възнаграждения, дължими за периода на командироване в мисията на ООН в К.;
- 5000 лв. - неимуществени вреди, изразяващи се в понесените страдания от уронването на авторитета му доброто име, градено пред обществото, както и психологическия тормоз от актовете на дискриминация, установени с влязлото в сила решение на КЗД по чл. 86 от ЗЗД, както следва:
 - 76.22 лв. законна лихва върху главницата от 400 лв. (за неизплатени суми за вещеве доволствие), за времето от 18.09.2019 г. (влизане в сила на решение № 186/2017 г. на КЗД) до 03.08.2021г. (датата на завеждане на настоящата искова молба);
 - 5696.85 лв. законна лихва върху, главницата от 29 896 лв. (за неизплатени трудови възнаграждения), за времето от 18.09.2019 г. (влизане в сила на решение № 186/2017 г. на КЗД) до 03.08.2021 г. (датата на завеждане на настоящата искова молба);
 - 952.78 лв. законна лихва върху главницата от 5 000 лв. (неимуществени вреди), за времето от 18.09.2019 г. (влизане в сила на решение № 186/2017 г. на КЗД) до 03.08.2021 г. (датата на завеждане на настоящата искова молба).

С молба за изменение на исковете от 18.10.2021 г. ищецът е посочил, че претендира имуществени вреди в размер на 29 896 лв. за периода 28.6.2006 г. – 10.10.2008 г. Допуснато е изменение на исковете, както и съгласно чл. 145, ал. 2 ГПК ищецът конкретизира иска си.

С молба от 4.10.2022 г. ищецът е изменил размера на претендираната сума за имуществени вреди, като е поискал присъждане на сумата от 26 771,71 лв. и се е отказал от иска си за присъждане за разликата до първоначално предявения размер. Допуснато е изменение на исковете, а производството по делото за посочената разлика е прекратено.

Със същата молба е изменил размера на претендираната лихва за забава върху посочената главница като вместо 5696,85 лв. е поискал присъждане на 5101,49 лв.– законна лихва върху главницата от 26 771,71 лв., която претендира за периода от 18.9.2019 г. /датата на влизане в сила на решение № 186/7.6.2017 г. до 3.8.2021 г. – датата на подаване на исковата молба. Допуснато е изменение на исковете, а производството по делото за разликата до пълния предявен размер е прекратено.

Иска се и присъждане на законната лихва върху главниците от предявяване на исковата молба до окончателното ѝ плащане. Претендира разноски.

Ответникът – Министерство на вътрешните работи оспорва исковете. Твърди, че те са недопустими и неоснователни. Оспорва ги както по основание, така и по размер; твърди, че са недоказани. Счита, че не са налице незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи и длъжностни лица от МВР. Цитираните решения на КЗД, АССГ, ВАС не представляват отменителни основания на действията на министъра на вътрешните работи, поради което не са незаконосъобразни действия на министъра отменени по съответния ред. Излага съображения, че самото участие в международна

мисия представлява по същността си промяна на заеманата от служителя длъжност. Твърди, че за времето, в което лицето участва в мисия на международна организация, то реално заема длъжност извън системата на Министерството на вътрешните работи. Именно и това е причината, поради която е предвидена възможността за посочения период да излезе в неплатен отпуск. Ето защо това му участие не е основание за прекратяване на служебното му правоотношение. Ответникът твърди, че не е налице нито един от трите елемента за реализиране на отговорността на административен орган по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Сочи, че не са налице претърпени вреди от административен акт, който да е обявен за незаконосъобразен по предвидения за това ред, както и не са причинени и вреди, тъй като е получавано възнаграждение за участието в мисии и то в пъти надхвърлящо това от служебното му правоотношение в МВР. По отношение на вещевото доволство ответникът твърди, че в посочените от ищеца заповеди на министъра на вътрешните работи по никакъв начин не се регламентират правото или пък липсата на право на лицата, участващи в международни мисии за получаването на вещеве доволствие. Ответникът оспорва и предявения иск за неимуществени вреди, доколкото от момента на увреждането е изминал период от близо тринадесет години, като през този период няма данни за претърпяно увреждане на здравето. Сочи, че здравословното състояние на ищеца към момента на увредата и непосредствено след нея (2009 г.) не е установено от лекар специалист чрез необходимите медицински изследвания. Такива документи не са приложени и към настоящата искова молба.

Административен съд София – град, като съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Със заповед № RB202004-001-04.К-1982/17.8.2006 г. на министъра на вътрешните работи ищецът А. К. Г., на основание чл. 191, ал. 1, т. 8 и чл. 212, ал. 1, т. 7 ЗМВР е назначен на същата длъжност в рамките на притежаваната категория на щат „Мисии на международни организации“ при Национална служба „Полиция“, МВР. Разрешено му е ползване на неплатен отпуск и е изпратен като полицейски наблюдател в К..

В заповедта е посочено, че вещевото и медицинското доволствие са за сметка на полицейските наблюдатели. Пътните разходи са за сметка на ООН, а МВР е сбедвало да осигури автобусен транспорт.

Към тази дата А. Г. е заемал длъжността старши инспектор „С.“ при Главна дирекция „Противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и превенция, категория „Г“.

Със заповед от 7.10.2008 г. му е присъдена категория „г“, I степен, както и е назначен за полицейски инспектор IV степен, група организация и контрол на 04 сектор на „С. към отдел „Охранителна полиция“ при Главна дирекция „Охранителна полиция“, МВР.

Със заповед от 2.6.2009 г. е прекратено служебното му правоотношение на основание чл. 245, ал. 1, т.13 ЗМВР.

Представено е решение № 186/7.6.2017 г. на Комисията за защита от дискриминация, по което страна е бил и ищецът. С това решение е установено, че жалбоподателите, сред които и ищецът по време на участие в мисия EULEX jd EC в К. в качеството си на държавни служители на МВР са били третирани по-неблагоприятно от останалите служители на МВР от министъра на вътрешните работи в качеството си на орган по назначаването като са лишени от заплащане на възнаграждение, вещеве доволствие и

изплащане на осигурителни вноски в намален размер, като е прието, че това представлява пряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр. по признак „обществено положение“ и нарушение на чл. 6 ЗЗДискр.

Решението е влязло в сила, видно от решение №12411, постановено по адм.д. № 725/2018 г., на 18 септември 2019 г. на ВАС.

По делото е прието заключение по ССЕ, разпитани са и свидетели, като установеното от тях ще бъде обсъдено по-долу.

От правна страна.

Съгласно чл. 74, ал. 2 ЗЗДискр., в случаите, когато вредите са причинени от незаконни актове, действия или бездействия на държавни органи и длъжностни лица, искът за обезщетение се предявява по реда на Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани /ЗОДОВ/. В тази хипотеза компетентните административни съдилища взимат под внимание съществуването на вреди в причинно-следствена връзка с установен от КЗД, като специализиран административен орган, акт на дискриминация. По аргумент от чл. 1, ал. 2 ЗОДОВ, исковите по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ се разглеждат по реда, установен в АПК. В същият смисъл е и чл. 203 АПК: исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на глава XI "Производства за обезщетения" от АПК.

Отговорността на държавата по чл. 1 ЗОДОВ е безвиновна, обективна отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от чужди незаконни действия или бездействия при и по повод изпълнение на административна дейност, поради което чл. 7, ал. 1 от ЗОДОВ указва, че искът за обезщетение се предявява срещу органите по чл. 1, ал. 1, от чийто незаконни актове, действия и бездействия са причинени вредите. Съгласно чл. 205 АПК искът се предявява срещу юридическото лице, представявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Следователно, пасивно легитимиран ответник по исковите за обезщетение е юридическото лице, с което съответното длъжностно лице- пряк причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. В този смисъл е и т. 6 от ТР № 3/2004 г. на ВКС по т. гр д. № 3/2004 г., ОСГК. В настоящия случай такова юридическо лице е Министерството на вътрешните работи, съгласно чл. 2, ал. 2 от Закона за министерството на вътрешните работи, поради което следва да се приеме, че исковите за обезщетение срещу това юридическо лице са насочени срещу надлежния ответник, притежаващ самостоятелна правосубектност.

Настоящият състав намира, че исковите са предявени и от активно легитимирано лице, притежаващо правен интерес, с оглед фактическите твърдения, че е претърпял имуществени и неимуществени вреди, вследствие на допуснати по отношение на него дискриминационни действия по смисъла на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр.

По основателността на исковите.

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.

Законът за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ - чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора, исковите по ал.1 се разглеждат по реда, установен

в [Административнопроцесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#)-искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите

В чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на иски за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, причинени на граждани и юридически лица.

Съгласно чл.205 от АПК искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди. Съгласно тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по тълк.гр.д. № 3/2004 г., ОСГК НА ВКС когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването - [чл. 1, ал. 2 ЗОДВПГ](#).

По силата на чл.74, ал.2 от ЗЗДискр. в случаите, когато вредите са причинени на граждани от незаконни актове, действия или бездействия на държавни органи и длъжностни лица, искът за обезщетение се предявява по реда на Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани. Елементите на фактическия състав на предявения иск с правно основание чл.74, ал.2 ЗЗДискр. са: влязло в сила решение на КЗД, с което е установено както извършеното нарушение, изразяващо се в незаконен акт, действие или бездействие на държавен орган или длъжностно лице, така и нарушителят и засегнатото лице, наличието на претърпяна вреда и причинна връзка между установената дискриминация и вредата.

Съгласно тълкувателно постановление № 1 от 16.01.2019 г., постановено по адм. д. № 1/2016 Г., ОСС от ГК от ВКС и ОСС от I и II Колегия на ВАС: Законът за защита от дискриминация предвижда различна подсъдност само в случаите по раздел I, когато се претендират вреди от нарушение на права по този или други закони, уреждащи равенство в третирането, в зависимост от органа, причинил неравенството в третирането, в хипотезата на чл.74, ал.2 от закона във връзка с чл. 128, ал. 1, т. 5 Административнопроцесуалния кодекс, като исковите се предявяват по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Разпоредбата на чл. 71 от Закона за защита от дискриминация съдържа хипотезите за защита правата на увредените лица във всички случаи, когато не е проведено производство пред Комисията за защита от дискриминация, без оглед на това дали дискриминационното поведение е осъществено от субект, равнопоставен на ищеца или дискриминацията е осъществена при или по повод административна дейност. Разпоредбата на чл. 71 от Закона за защита от дискриминация не е в противоречие с чл. 74 от същия закон, в която не се съдържа уредба, даваща възможност за предявяване на самостоятелни иски за установяване факта на дискриминация и осъждане на ответника да преустанови нарушението и да възстанови положението преди нарушението, както и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения, от което следва, че при предпоставки и по двете алинеи на чл. 74 от Закона за защита от дискриминация, текстът е приложим само ако е проведено производство пред Комисията за защита от дискриминация.

В процесния случай, предвид установеното по делото, следва да се приеме, че е

налице първата от посочените по-горе предпоставки – в този смисъл е установеното с влязлото в сила решение № 186 от 07.06.2017 г. по преписка № 84/2009 г. на КЗД, видно от което се установява наличие на пряка дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 от ЗЗДискр по признак „обществено положение“ и нарушение на чл.6 от ЗЗДискр. при третирането на жалбоподателите, сред които и ищеца, по време на участието им в мисия на ООН в К., в качеството им на държавни служители в МВР. Административният орган е приел, че в процесния период тези държавни служители са третирани по-неблагоприятно от министъра на вътрешните работи като орган по назначаване в сравнение с държавните служители на същото министерство чрез лишаване от заплащане на възнаграждение, вещеве доволствие и изплащане на осигурителни вноски за пенсия в намален размер.

В решението на КЗД са установени както нарушителят – министърът на вътрешните работи като орган по назначаването, така и засегнатите лица – държавни служители на МВР, които в периода 2006 г.– 2008 г. са участвали в мисия на ООН в К. UNMIK. Посочено е изрично в решението, че независимо, че този режим произтича от действаща към момента правна уредба, то тя поставя държавните служители, участващи в мисии на международни организации, в по-неблагоприятно положение спрямо служителите от същото ведомство, които не участват в мисии. Незаконните действия или бездействия на служители в ответното министерство се изразяват в приложението на действащата в процесния период нормативна уредба относно участие на държавни служители на МВР в международни мисии, която създава неравно третиране на определена група служители в МВР, а именно: правната регламентация на чл.212, ал.1, т.7 ЗМВР (отм., в редакция до изменението му през 2010 г.) и подзаконовите нормативни актове: Инструкцията за подбор, подготовка и преминаване на служба на служители на МВР, изпращани като полицейски наблюдатели в мисии на международни организации, съответно т.15, ал.1 от Инструкцията № Из-971/30.06.2006 г. и т.19, ал.1 Инструкцията № МЗ-11/05.06.2007 г.

Съдът намира за неоснователно възражението на ответника за липса на отменен като незаконосъобразен административен акт. С решение № 186 от 07.06.2017 г. по преписка № 84/2009 г. КЗД се е произнесла съобразно правомощията си по чл.65, т.1, т.2 и т.4, вр. чл.76, ал.1, т.1 ЗЗДискр., което е достатъчно за изпълнение на първата предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Както бе посочено по-горе, предпоставка за основателността на искове като процесните, с дадената правна квалификация, е именно постановяване на решение като цитираното.

На следващо място, в решението на КЗД са посочени действията на административния орган като орган по назначаване, предприети в нарушение на чл.4, ал.2, вр. чл.6 от ЗЗДискр., а именно приложението на действаща в процесния период нормативна уредба относно участие на държавни служители на МВР в международни мисии, която създава неравно третиране на определена група служители в МВР в сравнение със служителите, които не участват в мисии, чрез лишаване на първата категория от заплащане на

възнаграждение, лишаване от вещеве доволствие и заплащане на осигурителни вноски за пенсия в намален размер. С визираното изрично посочване на цитираните факти следва да се приеме, че са изпълнени и другите елементи от отговорността на държавата за вреди- наличието на претърпяна вреда (пропуснатата полза поради лишаване от възнаграждение и вещеве доволствие) и причинна връзка между установената дискриминация/неравно третиране и вредата.

Неоснователни са доводите на ответника по приложението на чл.191, ал.1, т.8 и чл.212, ал.1, т.7 ЗМВР, тъй като именно тези действия на органа по назначаване са приети от компетентния административен орган КЗД като осъществяващи пряка дискриминация по признак обществено положение. Ирелевантни за спора са възраженията на МВР, че служителите доброволно са приели тези законови условия, тъй като това е било в изпълнение на действащата нормативна уредба, която не е осигурявала равно третиране с другите служители в МВР. Несъгласието служителите с това неравно третиране се изразява в последователните им действия по сезиране на КЗД.

Неоснователни са и възраженията, че за периода на участие в международна мисия ищецът е получавал в пъти по-високо възнаграждение, тъй като последното е получавано на друго основание. Единствената възможност за обезщетяване на вредите, претърпени поради установеното неравно третиране, е чрез възстановяване на неполученото трудово възнаграждение и вещеве и медицинско доволствие.

Относно размера на исковите съдът кредитира приета по делото съдебно-счетоводна експертиза, както и представените писмени доказателства. По отношение на неизплатено вещеве доволствие. Следва да се кредитират заповеди от 10.5.2007 г. и заповед от 10.7.2007 г. относно определяне на размера на вещевото доволствие. Видно от писмото от 23.6.2022 г. на л. 169 от делото, ответникът е признал, че на ищеца за процесния период не е плащано вещеве доволствие. Видно от заключението поССЕ за 2007 г. ищецът не е получил сума в размер на 400 лв. /т.5/ заключението, която сума следва да се присъди, ведно със законната лихва за периода от 18.9.2019 г. /датата на влизане на решението, с което е признато наличие на доскриминация/ до предявяване на исковата молаб – 3.8.2021 г. , която е в размер на 76,22 лв. видно от т. 6 от заключението. Следва да се присъди и законната лихва от датата на предявяване на исковите до окончателното ѝ изплащане.

По отношение на претенцията за заплащане на дължимо трудово възнаграждение. Видно от писмото на л. 169 ответникът е признал, че такова не е изплащано. За периода септември 2006 г. – септември 2008 г. са правени вноски за държавно обществено и здравно осигуряване. Видно от т. 4 от заключението общият размер на възнаграждението, което ищецът би получил за процесния период: 28.8.2006 г.- 1010.2008 г. за заеманата от него длъжност в МВР ако не би бил в неплатен отпуск, би бил общо в размер на 26 771,71 лв.; в посочената сума не е включено възнаграждение за храна; такова не се и

претендира.

По изложените съображения претендираното обезщетение за имуществени вреди, под формата на пропуснати ползи поради лишаване от месечно възнаграждение, следва да се присъди в пълния претендиран размер и период, установен от съдебно-счетоводната експертиза и писмените доказателства.

Следва да се присъди и законната лихва за периода от 18.9.2019 г. /датата на влизане на решението, с което е признато наличие на дискриминация/ до предявяване на исковата молба – 3.8.2021 г. , която е в размер на 5101,49 лв. видно от т. 6 от заключението. Следва да се присъди и законната лихва от датата на предявяване на исковете до окончателното ѝ изплащане.

По иска за присъждане на неимуществени вреди.

По делото са разпитани св. К. А. И. – дъщеря на ищеца и И. Х. Й. – негов колега.

Свидетелката И. сочи, че знае, че ищецът е бил на мисии в чужбина в К.; в момента е пенсионер и не работи. Излага твърдения относно размера на пенсията и депресията, в която е изпаднал поради размера ѝ. Свидетелката твърди, че по време на мисията ищецът постоянно се оплаквал, че не е получавал заплати. В България бил принуден да излезе в неплатен отпуск; психическото му здраве е доста зле. Постоянно е подтиснат, срамува се от това, че трябва да се опира на децата си. Кръвното му се вдигнало. Започнал да пие лекарства. Не е виждала какви лекарства пие. Виждала го е, че пие сутрин хапчета, които са разделени в кутийка. Споделил е, че ги пие заради кръвно. Баща ѝ заминал на мисия по собствено желание. Към момента на мисията той си идвал всеки месец, един път в месеца. В този период са идвали негови колеги от мисията вкъщи. От 2009 г. досега никакви други ситуации не са се случвали в живота на баща ѝ.

Свидетелят Й. сочи, че е пенсионер съм. Познавали се с ищеца още от военното училище. Засекли се в К. от 2000 г. - 2001 г. В мисията, съгласно действащия закон на МВР, участниците се водели в неплатен отпуск. Възнаграждението било по линия на ООН, приравнени на наши командировъчни. Единственото заплащане било по линията на ООН. Това заплащане стигало за заплащане на квартира, храна и били принудени, тъй като снаряжението не съответствало, да си закупуват снаряжение. Ищецът, доколкото знае, бил „трафик полиция“ и се налагало да си купува специални дрехи, работно облекло, както и палка. В К. работното облекло се купувало от складовете. Тези условия на труд се приемали като необходимост. Реално, отивайки там, както повечето българи, ищецът бързо се издигнал в йерархията, понеже имал достатъчно опит като офицер. От една страна го хвалели, от друга усещали, че излижайки в неплатен отпуск липсвало всякакво социално осигуряване. Колеги се пенсионирли с много ниски пенсии заради това, че били в неплатен отпуск. Последните години не получавали осигуровки. Командировъчните са от ООН. Те не се облагат с данък. В случая се чувствали дискриминирани от собственото министерство. Виждал се е с ищеца, засичали се и след като първоначално

минали условията за работа, излизал въпросът за това как ще се пенсионира. Било парадоксално, че те, които защитавали правата на хората, били с по-малки права. Ищецът имал проблеми с кръвното. Не знае дали е взимал лекарства. В момента поддържат връзка. Ищецът се чувства подтиснат. Смята, че това е пълзяща депресия. При него преобладават негативните неща в живота. Човек с толкова знания, изведнъж се срива. През 2006 г. - 2008 г. свидетелят не е бил в К., а в И.. Първата мисия била в К.. По собствено желание е отишъл. Условията в началото били заплата и половина, после станало неплатен отпуск. През 2006 г. - 2008 г. е бил на принципа на доброволно участие – подава се рапорт и ръководството преценява. Не мога да отговори за друга следваща мисия, минали са много години оттогава. Това било като професионално предизвикателство и голяма част от хората били на възраст с деца и отивали там, за да си решат битови проблеми.

Видно от установеното по-горе, следва да се приеме, че от показанията се установява, че в резултат на по-ниското възнаграждение, което е получавал ищецът на мисията си в К., му е определен такъв размер на пенсията, при който ищецът се е чувствал подтиснат, срамувал се е, че следва да се опира на децата си; това се отразило на психичното състояние /подтиснат, депресивен/, както и на здравословното /започнал да пие хапчета за кръвно/. В този смисъл първата свидетелка.

От показанията на втория свидетел следва да се направи извод, че ищецът се е чувствал дискриминиран от собственото си министерство. След пенсионирането се чувствал подтиснат, сринат. Същевременно сочи, че не са били по едно време на мисия в К.. Твърдението, че по-голяма част отивали на мисии, за да си решат битови проблеми, сочи на извод, че там са получавали сравнително големи възнаграждения, които са били в състояние да решат текущи битови проблеми.

Предвид изложеното следва да се приеме, че се установяват само част от твърдените исковата молба неимуществени вреди, а именно – само тези относно претърпените болки и страдания след връщане на ищеца от мисията в К., главно във връзка с пенсионирането; последиците във връзка с ниската пенсия, която е получавал ищецът. Не следва да се приеме за установено твърдените претърпени болки и страдания по време на мисията в К.. В този смисъл показанията на втория свидетел не отразяват непосредствени негови впечатления, а първата свидетелка не дава конкретни сведения.

На основание чл. 52 ЗЗД обезщетението за претърпените и установени вреди следва да се определи по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на [чл. 52 ЗЗД](#) не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

Такива обстоятелства, при определяне на обезщетението за неимуществени вреди по искове с пр. осн. [чл. 1, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ](#), са: личността на увредения, данните за предишни правонарушения, начина му на живот и обичайната среда,

отражението върху личния, обществения и професионалния живот, разгласа и публичност, стигнало ли се е до разстройство на здравето, а ако увреждането на здравето е трайно, каква е медицинската прогноза за развитието на заболяването както и всички обстоятелства, имащи отношение към претърпените морални страдания, преценявани с оглед конкретиката на случая. Във всички случаи на приложение на [чл. 52 ЗЗД](#), база при определяне на паричното обезщетение за причинени неимуществени вреди са стандартът на живот в страната и средностатистическите показатели за доходи по време на възникване на увреждането.

В случая от една страна следва да се има предвид това, че не се установява отражение в личния и обществен живот. Разстройството на здравето е било от психическо естество и здравословно; не се установява неговата продължителност, нито по някакъв начин да е намерило трайно и необратимо отражение на личността му. Единствено се установява срам, депресия и това, че ищецът е получил високо кръвно налягане.

Ето защо съдът намира, че справедливото обезщетение следва да се определи в размер на 1000 лв. Искът за разликата до пълния предявен размер следва да се отхвърли.

По отношение на претендираната лихва за забава върху посочената главница. На основание чл. 162 ГПК съдът следва да определи размера ѝ, за претендирания период - от 18.09.2019 г. (влизане в сила на решение № 186/2017 г. на КЗД) до 03.08.2021 г. (датата на завеждане на настоящата искова молба), които следва да се определят в размер на 190,56 лв., при използване на лихвен калкулатор.

При този изход на спора на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, на ищеца следва да бъдат присъдени *част* от сторените в настоящото производство разноски в размер на 3110 лв., от които – държавна такса за образуване на съдебно производство в размер на 10 лв., възнаграждение за вещо лице в размер на 500 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 2600 лв. Доколкото са предявени шест обективно съединени иска, то общият размер на направените разноски следва да се определи като 4/6 от направените разноски се присъдят изцяло, които следва да се определят в размер на 2073,33 лв. Останалите 2/6 от разноските следва да се присъдят съразмерно на уважената част от исковете – 103,66 лв. за иска за присъждане на неимуществени вреди и в размер на 103,77 лв. за иска за присъждане на лихви върху неимуществените вреди.

При определяне на размера на разноските съдът следва да се произнесе и по възражението на ответника за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение и на основание чл.8, ал.1 т.4 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските. В случая действителната фактическа и правна сложност на спора не е минимална; предявени са шест обективно съединени иска; следва да се съобразят броя на извършените от процесуалния представител на ищеца процесуални действия, вкл. и по събиране на доказателства, както и броят на оповедените открити съдебни заседания. Ето

защо съдът намира, че претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение не е прекомерно.

Ищецът следва да се осъди да заплати на ответника юрисконсулско възнаграждение от 280 лв. съразмерно на отхвърлената част на исковете, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, както и предвид фактическата и правна сложност на делото.

Ето защо следва да се присъдят разноски по компенсация от 2000 лв.

Предвид изхода на спора, както и предвид това, че са предявени шест обективно съединени искове, а е заплатена държавна такса за само един иск, ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на АССГ сумата от 50 лв. държавна такса.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 64-ти състав,

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи, [населено място], ул. „6-ти септември“ № 29, да заплати на А. К. Г., ЕГН [ЕГН] следните суми:

- 400 лв. – за неизплатени суми за вещеве доволствие за 2007 година.;
- 76.22 лв. законна лихва върху главницата от 400 лв. (за неизплатени суми за вещеве доволствие), за периода от 18.09.2019 г. (влизане в сила на решение № 186/2017 г. на КЗД) до 03.08.2021г. (датата на завеждане на настоящата искова молба);
- 26 771,71 лв. – имуществени вреди (пропуснати ползи), представляващи неизплатени трудови възнаграждения, дължими за периода на командироване в мисията на ООН в К. 28.8.2006 г. – 10.10.2008 г.;
- 5101,49 лв.– законна лихва върху главницата от 26 771,71 лв., за периода от 18.9.2019 г. /датата на влизане в сила на решение № 186/7.6.2017 г./ до 3.8.2021 г. – датата на подаване на исковата молба;
- 1000 лв. – обезщетение за неимуществени вреди в резултат на актовете за дискриминация, като ОТХВЪРЛЯ ИСКА за разликата до пълния предявен размер от 5000 лв.
- 190,56 лв. законна лихва върху главницата от 1 000 лв. (неимуществени вреди), за времето от 18.09.2019 г. (влизане в сила на решение № 186/2017 г. на КЗД) до 03.08.2021 г. (датата на завеждане на настоящата искова молба), като ОТХВЪРЛЯ ИСКА за разликата до пълния предявен размер от 5000 лв. 952.78 лв.
- законната лихва върху главниците от 26771,71 лв., 1000 лв. и 76,22 лв. за периода от предявяване на исковата молба до окончателното им плащане;

- 2000 лв. разноси за адвокатско възнаграждение

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на Административен съд София град държавна такса в размер на 50 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: